

Sygn. akt II CSK 334/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa V. P.
przeciwko "D." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w P. w likwidacji i A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A. K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt I 1Ca 371/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanej A.K. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana A. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 5 grudnia 2014 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 28 marca 2014 r., którym Sąd zasądził od pozwanych D. sp. z o.o. w P. – w likwidacji oraz A. K. solidarnie na rzecz powódki kwotę 63 975 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2012 r., oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w Koninie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem przepisów prawa wskazanych w zarzutach wypełniających powołane podstawy kasacyjne.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że pozwana nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących

o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nią przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, nie są nimi bowiem argumenty mające uzasadniać powołane podstawy kasacyjne.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i ze względu na sytuację życiową skarżącej nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).